

ELSA ANTILA

Loma Espanjassa

SAGA
EGMONT

Loma Espanjassa

Elsa Anttila

Loma Espanjassa

SAGA Egmont

Loma Espanjassa

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1992, 2020 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727131894

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Hän antoi puhelimen soida ja kirjoitti lauseen loppuun ennen kuin vastasi.

– Heli Saari.

Se oli Piia puhelinvaihteesta.

– Anteeksi, Heli, mutta Tapsa kysyi sinua taas.

– Mikä hiton kiire sillä nyt on?

– En minä tiedä. Mutta sinuna minä menisin.

– Sanoitko sinä sille, että minulla on kirje Saksaan kesken?

– Sanoin.

Heli kyllästyi.

– No minä menen.

Heli ehti jo kuvitella, ettei Piia ollut kuullut hänen sanojaan.

Niin pitkä hiljaisuus oli. Mutta sitten Piia sanoi hieman vaivautuneella äänellä:

– Kuule, Tapsalla oli yksi pyyntö...

Heli arvasi kyllä.

– No?

– Jos sinä pyörähtäisit ruokalan kautta ja ottaisit mukaasi kahvit teille molemmille.

– Ja kahvilleko tässä on niin kiire, että työt saavat odottaa! Selvä, vienhän minä.

Lupauksestaan huolimatta Heli kapinoi mielessään vielä matkalla ruokalaan. Tapsa piti muka tiukkaa linjaa, “Tämän kokoisen firman toimitusjohtaja ei sihteereitä tarvitse!”, mutta passautti itseään konttorin naisilla sumeilematta. Helillä kaikkein eniten.

“Se on koulutusta vaimoksi!” herra johtaja perusteli.

Niin kuin yksi vaimo samasta sisarusparvesta ei olisi riittänyt. Ja niin kuin olisi jo kirkossa kuulutettu, että hänestä tulisi Tapanin toinen vaimo.

Tai kyllä kai se oli. He solmisivat järkiavioliiton. Tapani oli sanojensa mukaan heittänyt kaikki rakkaushaaveet roskakoriin sinä päivänä, kun vaimo karkasi italiaanon matkaan. Ja Heli taas ei ollut ikinä rakkaudesta haaveillutkaan.

Hänen oli ollut määrä olla poika. Jatkaa neljännessä polvessa Saaren suvun edustajana heidän ja Välimäkien yhteisessä perhefirmassa. Mieluimmin toimitusjohtajana. Mutta hän olikin ollut vain poikamainen tyttö. Ja niin toimitusjohtaja tuli Välimäen suvusta – ja Saaren sisaruksista nuorin naitettiin hänelle. Näin melkein kaikki asian näkivät. Mutta Heli tiesi, ettei se ollut niin. Ei Sirpaa 'naitettu' Tapanille. Itse ne löysivät toisensa. Rakastuivat tosissaan, vaikka Tapani ei sitä nyt jälkikäteen uskonutkaan.

“Naiset eivät yleensäkään rakastu”, kitkerä Tapani väitti. “Suomalaiseen mieheen ainakaan. Laskukone vain raksuttaa ja tulos vie vihille. Rakkaat pyydystetään sitten makaroneista...”

Helin ei auttanut muu kuin hyväksyä Tapanin katkeruus. Ja tuntea vielä syyllisyyttäkin. Ei Helikään olisi uskonut sisarestaan mitään tällaista. Nyt tässä 'seurustelemisessa' Tapanin kanssa oli vähän korvikkeen makua.

“Edes jotakin”, oli äidin tulkinta. “Kun petetään kunnian miestä!”

Äidille Sirpan temppu oli ollut shokki. Tapani Välimäki oli ollut äidille unelmavävy polvihousupojasta saakka. Kunnollinen. Lahjakas. Kohtelias. Luotettava. Mutta Tapanin ominaisuuksiin kuului myös kauneudentaju – eikä hän kiinnostunut ikäisestäään Saaren esikoistytystä. Eikä seuraavastakaan. Vasta kun kolmas tuli neitoikään, hänestä löytyi naisellista siroutta ja vaaleaa kauneutta, joka vetosi heidän yhtiökumppaninsa poikaan.

Heidän onnensa oli ollut täydellinen. Niin pitkään kuin sitä kesti. Vävypoika oli 'onnettomuuden' jälkeen saanut traagisuuden sädekehän päänsä päälle. Ja koska Saaren keskimäinen tytär Kaisa oli jo ehditty saatella turvallisen lääkärimiehen vaimoksi, katseet kääntyivät Heliin, tyttäristä vanhimpaan.

"Sano yksi syy, miksi te Tapanin kanssa ette menisi yhteen", äiti vetosi, kun asiasta kiisteltiin kotona.

"Jos me emme satu rakastamaan toisiamme."

"Eikös ne 'rakastamiset' ole tässä jo nähty", isä halveerasi.

"Jonkun täytyy ajatella firmaakin..."

Siinä se oli. Järvikylä Oy:n tulevaisuudesta tässä oli kysymys, ei heidän elämästään, Tapsan ja hänen.

"Vai oletko sinä samanlainen haihattelija kuin Sirpakin?" isä nakkasi.

Helistä oli tuntunut, että isältä jäi loppu sanomatta. Se, että samanlainen haihattelija, vaikka vaatimattomammilla avuilla varustettu.

Heli tiesi oikein hyvin, ettei hän ollut mikään häikäisevä kaunotar, vaan ihan tavallisen näköinen nainen. Ainoa, josta hän saattoi olla ylpeä, olivat muodot. Hänellä oli pitkät solakat sääret, kapea vyötärö ja naisen rinnat. Mutta peilistä katsoi takaisin ristiverinen nainen, joita mahtui neljätoista tusinaan. Ei tietoaakaan Sirpan kuvauksellisista kasvoista ja siroista piirteistä. Ei Kaisan pitkiä silmäripsiä ja kauniita huulia.

"Semmoinen pyöreänaamainen mollake", oli Tapsa itse arvioinut joskus neljätoista-viisitoistavuotiaana, kun Heli oli tiukannut lausuntoa ulkonäöstään.

Tapani oli ollut ainakin rehellinen. Niin kuin kavereitten kesken ollaan. Ja 'kavereita' he olivat olleet. Ensimmäisenä juuri

hänelle Tapsa oli kertonut orastavista tunteistaan Sirpaa kohtaan.

“Mutta piät sitte turpas kiinni niin kotonas kuin meilläkin!”

Tapsa oli vannottanut.

Heli pysähtyi käytävällä ennen ruokalan ovea.

Oliko hän tuntenut silloin kipua? Kateutta? Oliko hänen sisimmässään, piilossa häneltä itseltäänkin, sittenkin elänyt hienoinen toivo, että Tapsa ’huomaisi’ hänet?

Ajatus sai Helin pudistamaan päätään. Ei hitossa hän ollut koskaan kuvitellut Tapsan suhteen mitään. Eikä kuvitellut nytkään. Jos heistä kahdesta tulisi pari, niin kuin todennäköisesti tulisi, niin siinä ei ollut tunteilla mitään tekemistä.

– Eikä höynäyttämisillä!

Ruokalan ovi avautui ja Pikkarainen, ovitehtaan vanha työnjohtaja, astui käytävälle. Hänen kasvoillaan käväisi hämmentynyt ilme.

– Anteeksi, mitä sinä sanoit? Taidan kohta olla jo umpikuuro.

Heli nauroi.

– Ei se sitä ole. Minä vaan hoen itsekseni, että muista kerma ja sokeri!

Pikkarainen veti suutaan hymyyn. Hän oli tuntenut Helin lapsesta saakka.

– Semmoistahan se tämä elämä on. Keneltä menee kuulo ja keneltä muisti.

Pikkarainen meni, hyväntuulisena ja turvallisena niin kuin aina. Pikkarainen oli ollut ikänsä heidän firmassaan. Toisen polven ammattimiehiä. Tapani älysi arvostaa kokemusta ja käytännön lahjakkuutta, vaikka olikin itse huippupapereilla valmistunut diplomi-insinööri. Pikkarainen oli noussut vuosien mittaan nokkamieheksi ja työnjohtajaksi ja veti nyt koko ovitehtaan tuotantoa. Hän oli ollut yhtenä tärkeimmistä mukana,

kun Järvikylä Oy:ssä kehiteltiin nopeastikoottava kevyt ovisarja asennettavaksi autokatoksiin. Siitä oli tullut menestysartikkeli nyt, kun Suomen nerokkaat päättäjät olivat varmistaneet autovarkaitten koskemattomuuden ja pikkurosvojen turvan. Normaali-Suomeen rakennetut autokatokset eivät enää riittäneetkään rikollisten saadessa temmeltää vapaasti. Mutta heille ja hälytynyrityksille se merkitsi vain jatkuvasti laajenevia markkinoita.

Tiina, ruokalan emäntä, tuli itse auttelemaan kahvitarjottimen kokoamisessa.

- Eija tulee sinulle avuksi kahvinkantoon.
- Kiitos! Kaksi voileipää riittää, Tiina. Tapsa ei syö mitään makeaa.

Emäntä katsoi miten hän pisti kahvikuppeihin sokeria ja kermaa.

- Minulla on se käsitys, että toimitusjohtaja ei käytä kermaa eikä sokeriakaan.

Heli siristi silmiään.

- Niin minullakin. Mutta joutuu aina käyttämään, kun juokсутtaa minua sisäkkönään!

Hymykuopat Tiinan poskilla paljastuivat. Hän oli ollut täällä vasta pari vuotta, tullut Manner-yhtymältä Eeva Komulaisen lopetettua siellä ruokalanpidon. Silti Tiina tiesi jo lähes kaiken Järvixen sisäisistä suhteista, ja oli tiennyt varmaan jo Manner-yhtymän aikoinaan, olivathan firmat yhteistyökumppaneita. Ja jutut kulkivat. Sirpan tempauksesta puhui takuulla koko kaupunki. Ja ehkä veikkailtiin sitäkin, miten avioero tulisi vaikuttamaan firman yrittäjäperheiden suhteisiin.

- Kiusa se on pienikin kiusa, Tiina sanoi ääneen. – Miten toimitusjohtaja siihen suhtautuu?

– Tule itse tuomaan kahvi, niin näet!

Niin kiinnostunut Tiina oli, että tuli. Ja piti aivan selvästi Tapsaa silmällä kattaessaan kahvit pöytään tarjottimelta, jonka Heli laski toimitusjohtajan huoneen neuvottelutilan pöydälle.

Mutta Tapsaa kesti katsella. Toimitusjohtajan kasvoilta ei näkynyt ilmeen häiveestäkään, että kahvissa olisi mitään ylimääräistä, vaikka oman pöytänsä takaa paikalle tuleva Tapani varmasti näki kerman molemmissa kahvikupeissa.

– Olkaa hyvät! Lisää kahvia on tässä pannussa.

– Kiitoksia, Tiina!

Tapani oli selin oveen emännän mennessä. Heli näki taas hymyn Tiinan kasvoilla. Ja kuin korostaakseen hymykuoppiensa veikeyttä, Tiina siristi mennessään aavistuksen verran toista silmänsäkin.

Ovi meni kiinni.

– No?

Hämmästys paistoi Tapsan kasvoilta.

– Mitä “No”?

– Mikä tämä kiire on? Kesken tärkeiden töiden.

Suuttumus teki tuloaan herra toimitusjohtajan kasvoille.

– Sinun mielestäsi meillä ei ole minkäänlaista kiirettä?

Heli katsoi rannekelloonsa.

– Manner-yhtymän tilaisuus alkaa kahden tunnin kuluttua.

– Hitot minä heidän höpöttelyistään. Vaikka ei mentäisi ollenkaan.

– Vaan mitä?

– Mitä luulisit? Eikö meidän ole aika tehdä jotakin järjestelyjä.

Heli näki punaista. Ihan turhan vuoksi, hän tiesi itsekin: Tapsa oli ainoastaan rehellinen. 'Järjestelyt' oli aivan oikea sana. Mutta...

– Jos tuo oli kosinta, niin olipa totisesti romanttinen sellainen!

Ärtymys paistoi Tapsan kasvoilta.

– Miksi tämän kosinnan pitäisi olla romanttinen? Jestas sentään, Heli!

Vielä sekunti sitten, lausuessaan sanan 'kosinta', Heli oli yksinkertaisesti *halunnut* olla hankala. Nyt hän omaksikin hämmästyksekseen suuttui todella.

– Sen vuoksi, kun minäkin satun olemaan nainen. Vaikka sitä on eräitten näköjään vaikea kuvitella... Nyt hän kiljui jo kovalla äänellä... – Nainen, jolla on tunteita – jos olet koskaan kuullut sellaisista.

Tapsa näytti ivalliselta.

– Saaren naisten tunteista? Varmasti olen! Muistaakseni ne olivat sinun sisarellasi niin kuohuvat, ettei siinä pidätellyt mitään yksi avioliittokaan...

– Älä sotke minua Sirpaan. Se on ollut ihan teidän kahden huolia mitä teille on tapahtunut. Minä olen minä. Ja minä kuvittelen, että mies, jonka kanssa minä menen vihille, vaivautuu edes teeskentelemään jonkinlaista rakastumista.

Tyrmistys näytti voittavan suuttumuksen.

– Voi helkkari! Onko parempi näytellä 'rakastunutta' kuin tehdä reilu ja selväjätkinen kauppakirja?

Heliin meni sillä hetkellä piru.

– Minun mielestäni on. Mitä se 'teeskentely' on? Tahtoa rakastaa toista. Toisen kunnioittamista edes sen verran, että muistaa hänelläkin olevan tunne-elämää. Mutta okei,

unohdetaan sellaiset ja tehdään reilu ja selväjärkinen kauppakirja, niin päästään tästäkin asiasta.

Mies näytti yhtäkkiä epäluuloiselta.

– Millä tavalla ’päästään’?

Heli nauroi. Mielestään aidostikin.

– Ihan joka tavalla. Me pistämme ehtomme paperille ja ilmoitetaan suvuille, että jonakin päivänä me kihlaudutaan ja mennään vihillekin. Sitten kun vapaudesta on nautittu tarpeeksi.

Tapsa nosti jarrutellen kättään.

– Hetkinen, hetkinen... Mitkä ehdot, jos saan kysyä? Minä päivänä vihille? Ja mitä hittoa tarkoitat sillä ’nautittu vapaudesta tarpeeksi’?

Heli tarttui kahvikuppiinsa ja joi tahallisen hitaasti, pienin nautinnollisin kulauksin, antaen katseensa tarkastella neuvottelukumppaniaan.

Tapani Välimäki oli komea mies. Saaren suku saattoi aiheellisesti olla kauhuissaan hänen menettämistään. Kotona äiti motkotti harva se päivä, että tämä kaupunki oli täynnä naisia, jotka hioivat kynsiään pystyäkseen Tapsaan.

“Sinä et tietenkään tajua tätä”, äiti raivosi hänelle. “Lapsesta saakka sinä olet ollut enemmän poika kuin tyttö. Sirpa ja Kaisa leikkivät nukeilla ja nukkekodilla ja pukeutuivat kuin pienet enkelit, mutta sinä halusit autoja ja vesipistooleita ja kuljit kamalissa haalareissa. Sinun on mahdotonta kuvitella mitä kaikkia keinoja oikeat naiset suunnittelevat parasta aikaa saadakseen ensimmäisenä otteen Tapanista!”

’Oikeat naiset’ oli loukannut Heliä.

“Tarkoitat kai ’toisena? Minun muistaakseni tämä tavoiteltu unelmien täyttymys on jo kerran ollut naimisissa minun sisareni kanssa. Eikä hän pystynyt pitämään vaimoaan...”

Äidiltä pääsi kiukun itku.

“Miksi sinun pitää olla tuollainen?”

“Minulla on kenkku luonne. Keneltä lie peritty? Mutta mihinkään kilpajuoksuun Tapsasta minä en aio osallistua, perustakoon vaikka haaremin. Tai ottakoon jonkun vähemmän vaativan naisen, joka tyytyy kohtaloonsa ja pysyy hänen huushollissaan!”

Nyt oli ollut äidin vuoro loukkaantua. Unelmäväyn puolesta.

“Odotahan vaan: kun avioero astuu voimaan, vähintään sata naista rupeaa tavoittelemaan Tapania. Katsotaan sitten, jaksatko yhä vain halveksia häntä.”

Nyt, katsoessaan lapsuus- ja nuoruusvuosien tappelukaveriaan ja yhtiökumppaniaan, Heli oli valmis myöntämään, että Tapani Välimäki oli erittäin tavoittelemisen arvoinen mies. Sopivasti, miehekkäällä tavalla komea. Sivistynyt. Varakas. Sympaattinen...

Kyllä hänelle oli tulijoita. Mutta äidilleen Heli oli nauranut.

“Minä en tietääkseni ole ’tavoittelemassa’ yleensäkään ketään miestä. Epäonnistuneista haaksirikkoisista puhumattakaan. Miksi minulle pitäisi kelvata joku, josta sisarenikaan ei ollut paria vuotta kauempaa kiinnostunut? Eikö ole paljon parempi, että minä otan suoraan jonkun hurmaavan italialaisen?”

Äiti ei ollut puhunut hänelle viikkoon. Äitiparka, joka tarkoitti vain hyvää. Hänelle. Tapsalle. Järvikylä Oy:lle. Ja yleensä kaikille. Äidin käsitys hyvästä oli, että Järvix säilyisi Saarilla ja Välimäillä. Mieluimmin vielä niin, että seuraavassa polvessa nimikin kirjoitettaisiin Saari-Välimäki.

Ja ehkä kirjoitettaisiinkin. Mutta ei millä ehdoilla tahansa.

Heli laski kupin vadille.

– Eikö kauppakirjaan yleensä kirjoiteta ehdot, joilla sopimus on tehty? Kun siihen ei tule mitään “Sinua minä olen rakastanut koko elämäni ajan” tai “Tahdon kokea tämän seikkailun Sinun kanssasi”, niin pistetään siihen sitten jotakin asiatekstiä.

– Kuten?

– Sano sinä ensin!

Heli tarttui uudelleen kuppiinsa ja nosti sen huulilleen.

Herra toimitusjohtajan hermot olivat ratkeamisasteessa.

– Miksi minä? Enhän minä ole mitään ehtoja asettelemassakaan.

Heli laski kupin pöydälle ja otti kiireesti kynän ja lehtiön eteensä.

– Siis: ei mitään vaatimuksia sinun puoleltasi? Niinkö?

– No ei, jos sinä kysyt tuolla äänellä.

– Rakkaani, tarkoitatko sinä, että palava tunteesi on niin voimakas, ettet halua asettaa onnellemme mitään ehtoja? Heli liversi.

Tapsa muutti asentoaan.

– Minä pyydän sinua vain olemaan asiallinen, Heli. Tämä on meidän sukujemme toivomuksesta tapahtuva liitto, jonka kaksi aikuista ihmistä toteuttaa. Enkä minä toivo mitään muuta kuin normaalia kotia ja perhe-elämää.

– Sillä tavalla! Normaalialia perhe-elämää kahden ihmisen välillä, jotka eivät tunne yhtikäs mitään toisiaan kohtaan...

Mies huokasi.

– En minä nyt ihan noinkaan sanoisi. Minun tietääkseni meillä on elämänmittainen ystävyysuhde. Niin minä ainakin olen kuvitellut. Ja semmoista veljellistä rakkauttakin.

– Kiitoksia, veli!

Heli tuns vapisevansa raivosta, mutta hillitsi itsensä.

– Jos sinulla ei ole mitään vaatimuksia toisen avioliittosi suhteen, niin minulla, jolle tämä on ensimmäinen yritys, on kuitenkin.

Tapsa näytti huvittuneelta.

– Sinähän voit kirjata ne ylös.

– Niin minä aion tehdäkin... Hän kumartui kirjoittamaan...

– Yksi: minä aion säilyttää henkilökohtaisen vapauteni.

Mies tyrmistyi.

– Vaimona?

– Kauppakirjavaimona.

– Ja mitä tämä 'henkilökohtainen vapaus' pitää sisällään, jos sulhaskandidaatti saa kysyä?

– Kaiken. Sinä et koske minuun sormenpäälläsikään.

– Niinkö?

– Niin. Semmoiset kuuluvat rakkausavioliittoihin. Minä haluan oman makuuhuoneen, johon sinulla ei ole mitään asiaa. Ja omat menoni, joista en ole sinulle tilivelvollinen.

Tapsa nyökkäsi ivallisena.

– Joku italiaano mahdollisesti...

– Hyvin todennäköistä. Ja joku suomalainenkin.

– Esimerkiksi joku lentäjä!

Kävipähän mielessä.

– Esimerkiksi. Silloin kun Martti sattuu kotimaan lennoilla tännepäin... Ja kenestä nyt milloinkin satun innostumaan. Vai kuvitteletko sinä, ettei minulla ole minkäänlaista seksielämää?

Mies punetui.

– Ja sinä kuvittelet, että minä suostuisin tuohon? Niinkö?

Heli oli hämmästyvinään.

– Mitä 'suostumista' siinä tarvitaan? Eihän tämä ole mikään tunnesuhde, vaan liiketoimi. Enkä minä ole tietääkseni

houkuttelemassa sinua siihenkään, vaan ehdotus oli sinun. Eikö niin?

– Selvä! Onko muita ehtoja?

– On. Jos minä kestän sinua vuoden ’aviomiehenä’, minulle kuuluu kuukauden loma niin kuin muustakin työstä.

– Sehän on selvä. Tottakai me matkustelemme, Heli.

– *Minä* matkustan. Se on minun lomani, eikä sinulla ole sen kanssa muuta tekemistä kuin korkeintaan maksaa kotiin tulevat laskut.

– Kiitos kuitenkin niistä. Ja edelleen?

– Miksikään ilmaiseksi piiiaksi minä en rupea, jos sellaista kuvittelet.

Heli kirjoitti sen ylös.

Tapsa kaatoi heille toiset kupilliset kahvia.

– Meidän molempien vanhemmat luultavasti ilahtuisivat, jos voisimme sanoa milloin jotakin virallistetaan.

– Sormuksethan voidaan ostaa milloin tahansa. Mutta vihille minä en halua ainakaan vuoteen.

– Miksi et?

Tapsa katsoi häneen pannu yhä kädessään. Laski sen sitten alustalle.

– Jokin aivan oikea syy, Heli?

Hän naurahti.

– Eihän sitä tiedä, vaikka minä sattuisin rakastumaan johonkuhun. Kihlauksen purkaa milloin vain, mutta avioero on jo hankalampi. Sinähän sen tiedät. Jos nämä ehdot passaavat, niin vuosi voidaan olla muka kihloissa.

– Muka?

– Niin. Ja solmia sen jälkeen muka avioliitto. Jos firman etu näyttää silloinkin sitä vaativan.

Kun Heli Saari suostuu kihloihin toimitusjohtaja Tapani Välimäen kanssa, hän ei odota suhteelta yhtään mitään. Ovathan syyt tulevan avioliiton solmimiseen kaikkea muuta kuin romanttiset: tarkoituksena on turvata rakennusyritys Järvixen tulevaisuus.

Tuore kihlapari päättää kaikesta huolimatta lähteä yhteiselle matkalle Espanjaan. Matkalla tapahtuu kuitenkin jotain yllättävää – ja yhtäkkiä Tapani alkaa vaikuttaa varsin kiinnostavalta mieheltä.

Loma Espanjassa on romanttinen viihderomaani vuodelta 1992.

Elsa Anttila on kirjailija Jorma Kurvisen (1931–2002) salanimi. Kurvinen tunnetaan erityisesti ”Susikoira Roi” -nuortenkirjasarjasta. Hän työskenteli toimittajana Uudessa Oulussa ja kaunokirjallisuutta julkaisevassa Nyyrikissä, mutta jäi päätoimiseksi kirjailijaksi vuonna 1978. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.